

stillede Forslag om at lade hele Posten udgaa vedtoges da ogsaa ved Sagens Behandling i Landstinget.

I Begyndelsen af Sessjonen 1891—92 forelagde Indenrigsministeren derefter i Folketinget et med det nu foreliggende overensstemmende, særligt Lovforslag om Viborg Stations Udvidelse og om Bevilling dertil af 350,000 Kr. foruden de til Grunderhvervelse og som Bidrag til Forlængelsen af Kælestrup-Viborg Banen medgaaende Beløb. Det erkendes i Motiverne, at Flytningen af Stationen til det ønskede Punkt meget vel lader sig iværksætte og sikkert ogsaa vil være af stor Interesse for Viborg By og Omegn, men Ministeriet mente dog at burde forblive ved Forslaget om Udvidelsen paa Grund af de med Flytningen forbundne betydeligt større Udgifter. Disse ansloges nemlig, foruden Grunderhvervelse, til 891,000 Kr.; naar derfra drages Amtskommunens Tilskud og det af Viborg By og Amtsråd yderligere tilbudte Bidrag til Flytningen, tilsammen 110,000 Kr., og Værdien af Bygninger og Materiale, der kunde sælges i Tilfælde af Flytning, kalkuleret til 91,000 Kr., udkom som Udgiftsbeløbet for Flytningen 690,000 Kr. eller 340,000 Kr. mere end de 350,000 Kr., som vilde udfordres til Stationens Udvidelse.

Der var paa dette Sagens Standpunkt særlig Opfordring for det af Folketinget i Rigsdagens forrige Samling nedsatte Udvalg til at rette sine Undersøgelser paa, om det ikke var muligt at bringe Udgifterne til Flytningen ned, saaledes at man i alt Fald nærmede sig den Meerudgift paa 204,000 Kr., som ikke blot Folketinget, men det tør formentlig siges ogsaa Landstinget havde været stemt for at bevilge, naar man derved kunde opnaa at faa Viborg Station flyttet til en fra alle Sider som meget heldigere anerkendt Plads. Det nævnte Udvalg kom da ogsaa til det Resultat, at man med fuldkommen Sikkerhed maatte af de 690,000 Kr. kunne stryge mindst de 60,000 Kr., og i Overensstemmelse hermed indstillede hele Udvalget med Undtagelse af dets Medlem

Scharling at bevilge 630,000 Kr. til Flytningen i Stedet for 350,000 til Udvidelsen, idet man i Forbindelse dermed stærkt fremhævede, at denne Meerudgift af 280,000 Kr. til Flytningen i Virkeligheden vilde blive ikke ubetydelig formindsket derved, at man til fri Raadighed vilde faa de Arealer, som nu indtages af Stationen, formentlig 7 à 8 Tdr. Land, saaledes beliggende, at de maa antages i hvert Fald at have en ikke ringe Værdi og efter Omstændighederne at kunne faa en ganske særegen Betydning for Staten for saa vidt en Udvidelse af Sindshygeanstalten i Viborg er betinget af Raadigheden over dem.

Det vil imidlertid erindres, at uagtet Udvalgets Flertalsforslag gjentagende vedtoges af det aldeles overvejende Flertal i Folketinget, fastholdt Landstinget sin Anskuelse om, at man saa langt fra at gaa ind paa den yderligere Udgift til Flytningen endog kunde og burde formindstke Bevillingen til Stationens Udvidelse fra 350,000 Kr. til henimod det halve, nemlig til 200,000 Kr., og at som Følge heraf Sessjonen sluttede med, at Lovforslaget bortfaldt paa Grund af, at der ikke kunde opnaas Enighed mellem de to Ting. Forhandlingerne i Fællesudvalget førte dog til, at man mente at kunne bringe Udgifterne til Flytningen endnu mere ned, nemlig fra 630,000 Kr. til 505,000 Kr., idet man gik ud fra, at der yderligere maatte kunne bespares 100,000 Kr. paa Arbejderne ved Flytningen af Stationen, og der fremkom Tilbud fra Viborg Amtsråd om et endnu 25,000 Kr. større Tilskud til den. Men man fiktes, som sagt, uden Resultat, i Haab om, at Arbejderne paa Kælestrup-Banen desuagtet maatte kunne fremmes i alt Fald et godt Stykke og at yderligere Undersøgelser mulig maatte kunne aabne Udsigt til en Overenskomst.

Ligesom det nu foreliggende Lovforslag imidlertid, som alt bemærket, er overensstemmende med Forslaget fra forrige Aar — 350,000 Kroner til en Udvidelse af Stationen —, saaledes har Indenrigsministeren